

- Người ta đang buồn, lý ra Chef phải hiểu người ta, cơ sao còn chọc?

- Cũng bởi tôi biết cô đang buồn nên mới chọc cô giận để hết buồn.

Nghe Trụ Cờ Vàng nói câu đó, Lyly dù đang làm mặt giận, cũng phải bật cười:

- Thật trên đời này chưa thấy ai kỳ cục như Chef! An ủi kẻ đang buồn bằng cách chọc giận người ta! Hèn chi...

- Hèn chi cái gì chứ?

- Hèn chi chẳng có bà nào mê nổi Chef!

Trụ Cờ Vàng cười ha hả sau câu nói của nàng. Giọng cười hời hả nghe không tự nhiên. Lyly nhận ra cái cười của Chef lần này chất chứa nỗi niềm chua cay gương gạo. Nàng chợt nhớ có lần Tuyết Vân kể nàng nghe về đời tư của Chef bằng giọng cảm xúc như vậy:

“Chị biết không, lúc nào bọn mình cũng nghe ông cười âm âm, tưởng ông vui lắm. Sự thật, cái cười của ông là để lấn áp nỗi buồn trong lòng đó. Một lần ông tâm sự với em, kể lại thời còn trẻ ông có yêu mấy lần, song hầu như những người ông yêu đều bỏ rơi ông, kết hôn với kẻ khác. Từ đó ông chán ghét đàn bà, không thèm cưới vợ, sống cô độc tới ngày nay. Nghĩ thật tội nghiệp Chef mình!”

Những lời rù rì bên tai bạn như còn văng vẳng bên tai, Lyly cảm nghe vô cùng hối hận về câu lỡ lời của mình với Chef. Nàng mở miệng toan nói lời xin lỗi, xong Trụ Cờ Vàng bỗng lên tiếng trước nàng:

- Lyly! Tôi thật có lỗi đã giao cho cô công tác quá nặng, khiến cô bao phen vào sinh ra tử. May mà cô sống sót trở về. Tha lỗi cho tôi!

Lyly chớp chớp đôi mắt, giọng nói đầy xúc cảm:

- Người có lỗi phải nói là Lyly. Lyly đã lỡ lời với Chef. Lyly...

Trụ Cờ Vàng thấy nàng sắp khóc, khẩn trương lên mặt, linh quynh nói:

- Cô đừng khóc đó nhé? Người có lỗi phải kể là tôi. Tôi đã giao cho cô quá nhiều công tác. Trong số nhân viên của tôi, cô là người cực khổ nhất. Cô đã vì tôi mà bỏn ba xứ người, ra vào hiểm nguy, khốn khổ chốn lao tù... Quả thật tôi đã đối xử bất công với cô...

Lyly nghẹn ngào:

- Thi hành công tác là nhiệm vụ của Lyly. Ra vào hiểm nguy là việc đương nhiên phải có của nghề nghiệp. Lọt vào tay kẻ thù ấy là tại Lyly bất cẩn Chef đã không trách phạt là Lyly mừng lắm rồi. Vậy người có lỗi là Lyly chớ nào phải là Chef?

- Cô nói như thế là còn giận tôi đó phải không?

- Không! Đây là lời chân thật của Lyly. Lyly không bao giờ giận Chef.

Trụ Cờ Vàng mừng ra mặt, hỏi:

- Có thật cô không giận tôi? Nhưng tại sao cô buồn và lạnh nhạt với khách quá vậy?

- Tại vì Lyly đang buồn...

Nói xong câu này mắt nàng đổi sắc vui tươi, nheo mắt hỏi Trụ Cờ Vàng:

- Chef qua đây một mình à? Bộ chọc giận TV29 hay sao mà chị ấy không thèm đi theo hầu Chef vậy?

- Không, cô ấy vẫn đi với tôi sang đây đó chứ!

- Vậy chị ấy đâu?

- Tôi đã sai cô ấy đi lo công việc. Chốc nữa cô ấy sẽ tới đây.

Sau câu trả lời, Trụ Cờ Vàng nhìn nàng bằng ánh mắt thật thân thiết. Lyly thấy cái nhìn khác lạ của Chef trong lòng lấy làm kỳ quặc. Ánh mắt ấy tuy êm dịu, nhưng rõ ràng không phải là ánh mắt diễm tình. Hướng chi từ trước đến nay, đối với nàng cũng như tất cả nhân viên, Chef luôn luôn tỏ ra là một người gương mẫu đứng đắn.

Trong lòng còn đang vương vấn thắc mắc, Lyly chợt nghe câu nói êm nhẹ bên tai:

- Lyly! Thật ra tôi sai Tuyết Vân đi lo công việc bên ngoài là để có thể nói chuyện riêng với cô...

Không hiểu nổi tâm ý của Chef, Lyly nhìn ông chăm chăm. Trụ Cờ Vàng vụt ngoảnh mặt đi hướng khác, cất giọng trầm trầm:

- Tôi có nhận được thư của người "Anh Cả" Mật khu. Tôi biết tâm sự của cô ít nhiều. Tôi biết cô đang buồn... Sự thật cô cũng không nên oán trách người ấy. Những người mang trọng trách đều phải xem nhẹ tình riêng. Họ đè nén tâm tình, chứ không phải bội bạc đâu. Hướng chi, đã không có duyên với nhau thì không khác gì hai giòng nước ngược...

Không ngờ Chef lên tiếng về việc này, Lyly lúng túng găm mặt. Trụ Cờ Vàng vụt đổi giọng vui tươi:

- Nên chấp nhận định mệnh, cô Lyly nhé? Hướng chi định mệnh của cô Thượng Đế an bài thật đẹp. Có lẽ ba mươi nàng kiều nữ của CPQ đang mơ ước được như cô đó!

- Mơ ước điều gì?

Nàng hỏi với giọng nửa phần thắc mắc, nửa phần mai mỉa. Trụ Cờ Vàng không đáp câu hỏi, lại nói nghe như lạc đề:

- À, cô có thể cho tôi biết thêm chi tiết về những ngày sau

cùng ở Bắc Kinh sau cuộc nổi dậy của sinh viên Trung cộng ở Thiên An Môn không?

- Kẻ này đã gửi báo cáo Chef khi về đến Suisse cơ mà.

- Phải rồi! Nhưng báo cáo cô chỉ phúc trình công tác. Tôi muốn biết giai đoạn cô và... Đại úy Vân Trường vào ngày Thiên An Môn đâm máu rõ ràng hơn.

Như đoán được thâm ý của Chef muốn khơi chuyện gì, Lyly cảm nghe bực tức khó chịu, quắc mắt lườm Chef, bắt gặp ánh mắt êm dịu từ ái của ông đang nhìn mình, cơn tức giận trong lòng nàng lắng xuống. Nàng đáp nhỏ:

- Người ấy nhảy ra đỡ đạn thế cho Lyly, nên bị thương trầm trọng. Lyly bị thương nhẹ ở đầu. Cả hai được phe nổi dậy cứu đi. Sau đó họ tìm cách đưa chúng tôi vào sứ quán Mỹ tránh sự truy lùng của cảnh sát, đồng thời có chỗ ở tạm và bác sĩ Mỹ chăm sóc. Lúc bấy giờ nhân viên Ngoại giao và các cơ sở ngoại quốc ở Trung cộng đều sợ sự hung bạo của chính quyền Bắc Kinh, nên ùn ùn về nước. Thiên hạ đồn ra phi trường, các chuyến bay đầy nghẹt. Mãi đến một tháng sau chúng tôi mới tìm được chỗ trên phi cơ rời Bắc Kinh. Cũng vào lúc thương thế anh Vân Trường đã lành.

Nói đến đây Lyly chợt nhớ đến những ngày sau cùng ở Bắc Kinh. Tuy thế cuộc bên ngoài điên đảo, tình hình chính trị trầm trọng. Không riêng gì người dân trong nước, ngay cả những người ngoại quốc cũng sống trong tình trạng lo âu sợ hãi. Vậy mà nàng với Vân Trường lại được hưởng những ngày êm đềm hạnh phúc bên nhau trong tòa nhà của Sứ quán Mỹ. Nàng tạm làm người Y-tá phụ giúp bác sĩ chăm sóc chàng, sớm hôm gần gũi, tình sâu nghĩa nặng...

Cũng trong thời gian này, họ có dịp tỉ tê kể lại chuyến phiêu lưu của mình. Lyly mới biết được nỗi khổ cực của chàng bôn

ba xứ người sau khi hay tin nàng mất tích ở Cam Ranh.

Chàng vượt biên giới Trung cộng từ Thái Lan qua ngõ Vân Nam, sống ngay tại vùng biên giới vài tháng để học tiếng Tàu, sau mới giả làm người buôn bán vật để di chuyển cho dễ. Chàng đi từ Nam ra Bắc, dò dẫm các nhà tù... Đến đâu chàng cũng hỏi thăm tông tích nàng. Nhưng tìm một tù nhân không được xác nhận ở một xứ rộng lớn hai tỉ người, thật là một việc làm mò kim dưới đáy bể! Chàng tới Bắc Kinh tìm các trại tù dò dẫm tin tức, cũng chẳng có kết quả gì. Hôm ấy quá chán nản và tuyệt vọng, chàng đưa tặng các thứ buôn bán vật của mình cho ông lão bán nước bên đường, định bụng lấy xe lửa trở về miền Nam rồi đi Vân Nam để vượt biên giới trở về Mặt khu. Vì những chuyến xe lửa đi xa chỉ khởi hành buổi chiều, nên chàng còn một ngày đi lang thang viếng thành phố Bắc Kinh. Bước chân vô định chàng đến khuôn viên của đại học Bắc Kinh, nhằm vào giờ trưa, sinh viên từ các lớp ủa ra sân, kẻ đi qua, người đi lại dập diu... Có nhóm quây quần trò chuyện, có nhóm tụ họp ăn uống... Vân Trường ngồi nơi bậc thang ngay lối đi ra vào, mắt băng quơ nhìn họ, lòng thấy vui vui nhớ lại khoảng thời sinh viên của mình.

Thình lình có một cô gái vì hấp tấp chạy lên mấy bậc thang, vấp chân té nhào vào người Vân Trường, cặp sách văng rớt tứ tung, mà cả lọ mực trên tay cô ta cũng trút hết lên đầu chàng. Vân Trường tuy có bực mình, song thấy cô gái quá hổ thẹn sau cái té khá đau, chàng không nỡ làm khó, nên không nói tiếng nào, lặng lẽ bỏ đi. Chàng đi được vài bước, cô ta mới hoàn hồn, chạy theo xin lỗi và nài nỉ chàng theo cô về nhà để cô thường lại bộ quần áo.

Vân Trường từ chối, song thấy đôi mắt cô gái ửng đỏ như sắp khóc, chàng đành phải nhận lời, đi theo cô ta. Thấy chàng hình hài cao đẹp, anh tuấn, thông minh, cô gái nghĩ chàng cũng

là sinh viên như mình, nên thổ lộ ngay thân thế:

- Em tên là Kiều Oanh, sinh viên Hóa học. Nhà em gần đây thôi, ba em là đảng viên cao cấp của chính phủ, hiện giữ chức Giám đốc cơ quan An ninh.

Nghe cô gái khai lý lịch và nghề nghiệp của cha cô, Vân Trường mừng rỡ như kẻ vừa được trúng số độc đắc. Chàng lang thang đi tìm Lyly khắp các nhà tù Trung cộng, nhưng nếu nàng bị họ bắt cũng đâu thể là tù nhân thường mà tìm kiếm ở nhà tù nhân dân? Phải quen biết với người thuộc cơ quan an ninh tình báo của Bắc Kinh, họa may mới tìm ra manh mối. Thật là điều may mắn bất ngờ đến với chàng, vào phút chót mới quen được cô gái này. Bây giờ chàng không muốn rời Bắc Kinh nữa, chàng cần ở lại để tìm cách làm thân với cô ta và gia đình cô ta. Nghĩ như thế nên khi cô gái hỏi thân thế chàng, chàng dối rằng mình là sinh viên ở Nam Kinh, đến Bắc Kinh tìm việc làm, nhưng vì không quen biết ai nên không tìm ra việc, định lấy chuyến xe lửa buổi chiều trở về Nam Kinh.

Kiều Oanh không bị giao động trước con người tuấn nhã của Vân Trường, thì chắc cô ta là cô gái nhiều tình cảm, thích giúp đỡ người, nhất là với con người là nạn nhân của cô. Bởi thế mà khi đưa Vân Trường về nhà, cô nói ngay hoàn cảnh của chàng và xin mẹ nói với cha giúp đỡ.

Nữ chủ nhân thấy mặt Vân Trường là đã có cảm tình ngay. Cho nên sau khi nghe con gái nói, bà vui vẻ đón tiếp chàng, lấy y phục của chồng cho Vân Trường thay và hứa hẹn sẽ nói với chồng giúp chàng tìm việc làm.

Chàng từ giả Kiều Oanh và nữ chủ, trở về quán trọ mấy hôm thì được Kiều Oanh đến báo tin cha nàng tuyển nhận chàng vào phụ giúp việc văn phòng của ông vì thư ký riêng của ông bị đau, chàng được tạm thời thay thế người đó.

Chàng phụ việc văn phòng cho cha Kiều Oanh, tức Giám đốc An ninh Tỉnh báo của Bắc Kinh được một tháng, thì tìm được mật thư nói về việc cô gái Việt Nam bị bắt ở Cam Ranh. Nhờ đó chàng mới hay Lyly bị giam lỏng ở Hoàng Sa đảo và cuốn phim nòng chụp ở Cam Ranh hiện do tên Giám đốc họ Kiều giữ. Chàng liền gửi báo cáo c 13 ngõ Thái Lan cho Anh Cả rõ. Sau đó không rõ kẻ bí mật nào đánh cắp cuốn phim khiến cho họ Kiều nghi ngờ trong số nhân viên của mình có kẻ làm gián điệp. Vân Trường gửi báo cáo lần thứ hai về Mật khu để nói vụ này thì ít hôm sau chàng bị Kiều Tử Du bắt. Chỉ vì sau vụ cuốn phim và một số giấy tờ mật trong văn phòng bị mất, hắn điều tra một số nhân viên của mình, xét thấy Vân Trường có một lý lịch hồ đồ, không có tên họ ở đại học Nam Kinh như chàng khai. Hắn theo dõi biết được chàng nhiều lần gửi thư ra thế giới tự do nên quyết chắc hoạt động cho CIA. Vì họ không đủ bằng chứng và cũng điều tra chưa ra lý lịch của chàng, nên Vân Trường mới bị giam lâu ngày trong nhà tù của kẻ làm gián điệp mà chưa bị xét xử.

Hoàn cảnh vào tù của Vân Trường không khác lắm với trường hợp của Lyly. Nếu không có cuộc biểu tình vĩ đại của sinh viên ở Thiên An Môn khiến cho bọn cầm đầu Bắc Kinh điên đảo lơ là việc canh phòng ở ngục thất, thì bà Trần Thúy Liên cũng khó mà cứu được cả hai khỏi nhà giam.

Tất cả phải nói là định mệnh! Định mệnh an bài cho họ gặp nhau trong hoàn cảnh hiểm nghèo sinh tử, để nàng thấy rõ tình yêu và sự hy sinh vô bờ của chàng dành cho mình. Nàng đã thật sự yêu Vân Trường. Cả hai chia tay nhau ở phi trường Bangkok với niềm quyến luyến, với tình dạt dào, dù chưa mở miệng nói ra lời, nhưng cả hai đều biết từ đây họ sống cho nhau. Hình ảnh của Phong đã lơ mờ trong trí Lyly, vì tình yêu của Vân Trường đã hoàn toàn chế ngự trong tim nàng.

Giờ đây trở về nhà, trở lại với nghề nghiệp, gặp lại Chef, gặp lại bạn bè... Người và việc còn đó... Kỷ niệm xưa há dễ đã quên? Những ngày êm đẹp của chuyến viếng thăm Mật khu như hiện ra... Thời gian bị Trung cộng bắt giữ trên Hoàng Sa đảo được Phong giải cứu như sờ sờ trước mắt...

Dù Phong đã nói lời tuyệt tình, dù Vân Trường chưa nói lời hứa hẹn kết tình, nhưng Lyly thừa biết cả hai đều cùng yêu mình tha thiết. Còn nàng? Nàng chỉ yêu mỗi Vân Trường? Nàng đã hoàn toàn quên được Phong?

Không tìm hiểu nổi nỗi u uất trong tim, Lyly nghe khó chịu trong người, ưu phiền khôn nguôi. Chef nàng từ Washington lặn lội đến thăm nàng không buồn đón tiếp, chỉ vì tâm sự trầm trầm không làm sao giải tỏa được!

Trụ Cờ Vàng là con người rất tinh tế! Dù Lyly chỉ kể qua loa những ngày ở Bắc Kinh, nhưng nhìn sắc mặt đầy cảm xúc của nàng khi nói, ông cũng đoán ra tâm sự của nàng. Hướng chi ông đã nhận được thư của người "Anh Cả" chiến khu nhờ ông tác hợp cuộc tình duyên cho họ bằng cách thu nhận Vân Trường vào cơ quan CPQ của ông, để cho cả hai hoạt động chung với nhau. Bấy lâu ông chưa tuyển nam nhân trong ngành gián điệp vì chưa có cơ hội. Giờ Phong đã giao con người tài trí Vân Trường cho ông, ông hết sức vui mừng, nhất là khi biết được anh chàng này cùng với người nữ điệp viên cứng nhất của mình yêu thương thắm thiết. Đôi tình nhân này hoạt động bên nhau chắc chắn sẽ làm kẻ thù điều đứng vạ lãn. Việc lấy lại cơ đồ trong tay bọn cộng chỉ còn trong một sớm một chiều mà thôi.

Lần này ông sang Suisse viếng thăm Lyly là để sắp đặt cho nàng một chuyến đi với nhiều bất ngờ xảy ra... để tạo cơ hội cho cặp gián điệp tài sắc vẹn toàn này một cuộc gặp gỡ kỳ thú. Ông nhìn nàng chòm chòm cười, nói:

- Lyly! Cô đừng nghĩ ngợi vớ vẩn hay ưu phiền nữa! Đây, tôi đang bảo Tuyết Vân đi mua quà cho cô đó. Thích nhé?

Lyly giật mình trở mắt hỏi Trụ Cờ Vàng:

- Há? Chef sang đây chỉ vì muốn cho quà kẻ này? Quà lại mua từ Thụy Sĩ? Thật buồn cười!

- Dĩ nhiên là tôi cũng muốn thăm cô và sẵn trao quà tận tay. Quà này nhất định cô ưng ý lắm!

- Có thật không đó? Hay là...

Nàng chưa dứt câu, Tuyết Vân từ bên ngoài tung cửa chạy vào, nhào tới ôm bạn cười hình hích:

- Trời ơi, em tưởng chị bị tù đây gian khổ xứ người sẽ xấu xí đi, ai ngờ vẫn xinh như mộng vậy?

- Xạo hoài! Người ta vừa bị Chef chê ồm nhóm đó!

Trụ Cờ Vàng cười hì hì, cải chính:

- Tôi có nói cô hơi gầy, cần nghỉ ngơi dưỡng sức tắm bồn, chớ nào chê cô? Chẳng phải lúc này tôi đã nói “ngắm giai nhân trước mắt tôi thích hơn ngắm cảnh đẹp” đó sao?

Lyly thấy Tuyết Vân vào nhà không mang thứ gì theo, ngoài cái sắc tay, nghĩ là Chef giả bộ nói chuyện quà cáp dụ dỗ cho mình vui. Nàng nguyệt Chef với đuôi mắt thật dài, chu miệng nói:

- Thôi, Chef đừng xạo nữa! Quà đâu? Chef bảo chị Tuyết Vân đi mua quà tặng kẻ này mà? Quà đâu không thấy?

Tuyết Vân nghe bạn nói, dương mắt ngơ ngác hỏi Chef:

- Ủa? Chef bảo tới hãng máy bay Thụy Sĩ lấy vé cho chị ấy đi Ả Rập, kẻ này đâu có nghe Chef dặn mua quà gì đâu?

Lyly thừa biết Chef không là người biết xã giao quà cáp để mua chuộc cảm tình. Trong bụng lấy làm tức cười về việc “ba

xạo” của ông, nhưng ngoài mặt làm bộ giận, phân bua với bạn:

- Chị nghĩ coi, Chef cứ cho em ăn bánh vẽ hoài, có đáng tức không chứ?

Tuyết Vân cười:

- Chị nên nhớ, ngày nào Chef nổi hứng tặng quà cho bọn mình, chắc là trời sập! Nếu không thì mưa to, gió lớn, đất động... Tốt hơn là Chef đừng cho gì, để thiên hạ không bị thiên tai!

Trụ Cờ Vàng nghe nhân viên hầu cận nói lời châm biếm móc ke mình, mà không giận, trái lại còn khoan khoái cười ha hả. Cái cười của ông có lẽ để che lấp nỗi hổ thẹn, nên sau đó ông chống chế:

- Sự thật thì tôi rất làm biếng đi mua quà cho đàn bà con gái, nhưng mà cho cô đi chơi vùng sa mạc tắm nắng, chẳng phải là món quà lớn đó sao?

Khi nãy lúc mới vào nhà, Tuyết Vân có nói mua vé máy bay cho Lyly đi Ả Rập. Nàng không lưu tâm nghe bạn nói, nên giờ Chef nói đi chơi vùng sa mạc thì kinh tâm động phách, lấp bắp hỏi:

- Chef bảo sao? Tôi... tôi phải đi công tác ở sa mạc?

- Không! Tôi cho cô đi chơi mà! Lần này không phải công tác đâu!

Tuyết Vân nhìn Chef bằng ánh mắt nghi ngờ. Lyly hỏi giọng châm biếm:

- Đi chơi? Đi tắm nắng? Giống như đi tắm biển Thái Bình Dương và trượt tuyết ở Moscou chứ gì?

Trụ Cờ Vàng đổi sắc mặt nghiêm nghị:

- Không! Tôi nói thật. Lần này cô không đi công tác. Tôi

muốn cho cô đi chơi vùng sa mạc nghỉ ngơi vài tuần.

Lyly cười nhạt:

- Muốn cho đi chơi sao chọn vùng sa mạc? Thật quái lạ quá!

- Khắp địa cầu này nơi nào cô cũng đặt chân đến. Tôi thiết tưởng bây giờ cho cô về châu Á hay viếng các nước Âu Mỹ chắc cô cũng đâu thích thú bằng một lần cỡi lạc đà ngao du trên sa mạc, phải không?

Câu nói của Trụ Cờ Vàng lần này gợi đúng hiếu kỳ của kẻ thích phiêu lưu như Lyly. Nàng liếc nhìn Chef, thấy ông có vẻ thành thật chớ không đùa giỡn, lòng cũng muốn tin, nên đưa mắt nhìn bạn hỏi ý. Tuyết Vân nói nửa đùa nửa thật:

- Ở các nước Ả Rập làm gì có bọn cộng đàn anh đàn em gì đâu mà Chef phải gửi chị công tác bên ấy? Lần này coi bộ ông nói thật, muốn chị đi chơi sa mạc cho biết đấy mà. Nhớ một điều là đừng nghe Chef xúi quẩy, tắm nắng sa mạc thì không khác gì bị thiêu sống đó nhé!

Trụ Cờ Vàng cười thật to. Lyly mừng thầm trong bụng:

- Ông già sao bữa nay tốt bụng vậy hè? Chuyến này ta được cỡi lạc đà ngao du miền sa mạc, chắc là thú vị lắm...

Bỗng nhiên Trụ Cờ Vàng ngưng cười, nói một câu khiến Lyly chết sững:

- Qua đó vài ngày, sẽ có người tìm cô tại khách sạn trao cái cảm nang. Cô mở ra coi sẽ biết việc gì phải làm. Nhớ thi hành cho đúng chỉ thị của tôi, không được rời khách sạn khi chưa gặp người ấy. Xứ Ả Rập đàn bà con gái không được tự do đi đứng. Nếu cô cãi lời tôi, ra đường một mình bị bọn con buôn bắt, đừng trách tôi sao không báo trước!

Mục Lục

- Giới thiệu Huỳnh Dung và tác phẩm, Vũ Ký 5
- Chương I:
- LL12 công tác Thái Bình Dương 13
- Chương II:
- LL12 đi Moscou 81
- Chương III:
- LL12 đối diện với Người Hùng Chiến Khu 181
- Chương IV:
- LL12 về Saigon 251
- Chương V:
- LL12 công tác Bắc Kinh 341
- Mục Lục 493
- Toàn Phong Nguyễn Xuân Vinh giới thiệu
Nữ sĩ Huỳnh Dung Bìa ngoài

Bộ truyện LL12 đã dứt. Mời độc giả đón đọc
“Song Điệp LL12 và VT001” để biết cuộc phiêu lưu
kỳ thú của nàng LL12 trên vùng sa mạc.